

Prvi dan u prvom razredu

Pred Božić na Kaptolu

Ne volim...

- ...kad me okrivljuju za nešto što nisam kriva. (Monika)
- ...sama pospremati igračke. (Jelena P)
- ...kad mi sestra nešto tupi. (Jelena J.)
- ...kad mi se netko ruga. (Patrik)
- ...kad se netko svađa. (Karolina)

Igra je...

- Kad se s nekim igraš lovice. (Karolina),
- a da je nogomet zabava (David),
- da je zabavna i poučna (Žanamari),
- i da je skakanje, veselje, zabava. (Karla L.)
- i da je nešto najljepše za djecu (Patrik)
- i da kada se s nekim loptom. (Nika)
- Dakle, sve je to IGRA

Ljubav je...

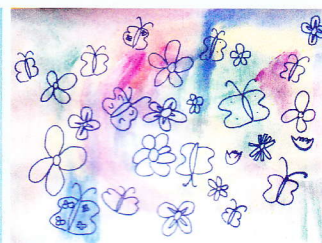
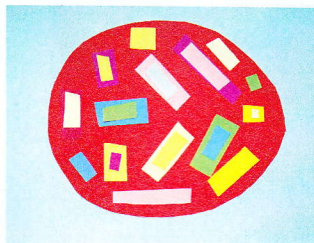
- ..kad mi dečko donese cvijeće. (Marina)
- ..kad si crven kao paprika. (Karla L.)
- ..kad se držiš za ruke. (Patrik)
- ..lijep osjećaj. (Jelena P)
- ..kad mi sestra pokaže zadaću. (Patrik)
- ..kad ti netko pokloni bombon. (David)
- ..kad čuvam svog malog brata. (Žanamari)
- ..kad si nježan jedan prema drugome. (Monika)
- ..kad ti dečko poskrivečki namigne u školi (Jelena J.)
- ..kad te simpatija počupa za kosu. (Darijo)
- ..kad te netko jako zagrlji. (Dominik)
- ..kad mi brat da pusu. (Melanija)
- ..kad te netko simpatično gleda. (Nika)

Prijateljstvo je...

- Igra i zabava. (Jelana J.)
- Kad pomažemo jedni drugima. (Žanamari)
- Kad možeš nekoga zezati, a on se ne ljuti. (Karla L.)
- Kad se igramo i pričamo s prijateljima. (Melanija)

Na jednoj od terenskih nastava

Klanjec

U srijedu, 18. travnja ove godine bili smo na terenskoj nastavi u gradu Klanjcu. Doputovali smo autobusom. Prvo smo išli u Gradsku knjižnicu Antuna Mihanovića. Slušali smo vodiča koji nam je pričao o knjižnici. Doznali smo da je u tim prostorijama nekada bio zatvor. S istim vodičem išli smo i u Crkvu navještenja Blažene Djevice Marije. Novo nam je bilo saznanje da je i ta crkva nekad pripadala obitelji Erdödy. Pogledali smo i kulturno blago – knjižnicu u kojoj se čuvaju prastare knjige. Sarkofazi u kojima su bili sahranjeni grofovi Erdödy izuzetno su kulturno blago.

Galerija Antuna Augustinčića bila je naš sljedeći cilj. Pogledali smo njegove kipove. Najviše mi se svidio veliki konj na kojem je žena s maslinovom grančicom i globusom u rukama. I u parku Galerije ima puno kipova. Naravno, da smo i trošili u klanječkim trgovinama čak i na igračke.

U starom parku u Klanjcu, koji je nekad bio groblje a sada je tamo počivalište nekoliko znamenitih osoba, jer je ostatak grobova premješten tamo gdje je i danas groblje u Klanjcu. U parku je zadržan i uređen grob Antuna Mihanovića, Otona Ivekovića i Krste Ivekovića. Sve su to značajne osobe za Klanjec i naš kraj. Autobusom smo se svi sretni i zadovoljni vratili u Kumrovec.

Bruno Špiljar

Čemu služe roditelji?

Roditelji nam trebaju kad smo tužni. (Silvija Pirš)
 Roditelji nam služe.....
 ...za odlazak k zubaru. (Katarina Lojen)
 ...da nam kupuju igrice. (Dominik Penezić)
 ...za pomaganje u pisanju zadaće. (Andrija Bat)
 ...za igranje „Čovječje, ne ljuti se“ (Natalija Gorup)
 ...da nam kupuju tenisice, da idemo na more i da lakše živimo. (Bruno Špiljar)
 ...za igru i kada smo teško bolesni. (Iva Starešina)
 ...da nas čuvaju, da nas podržavaju u životu, da nam daju džeparac. (Antonio Zgorelec)
 ...da nas odvedu na nogomet i za pomoć kada nam nije dobro. (Leonardo Sporiš)
 ...da nam daju 100,00 kuna. (Sara Pilko)

O mamama

Kada ja sam tužan,
 ni tada nisam sam.
 Tu je moja mati
 uljepšava mi dan.
 (Leonardo Sporiš)

Kad jako sam gladna
 moja mama ima puno
 problema,
 izmišlja što da mi skuha,
 jer baš ne volim ništa jesti.
 (Natalija)

Kada vani grmi i sijeva,
 mama me smiri
 kada mi pjeva.
 (Iva Starešina)

Vrijedne ruke
 naše mamice
 pomažu nam pisati
 naše zadaće.
 (Silvija Pirš)

Kada sam tužan
 i sve me boli,
 pogledom nježnim
 mama me liječi.
 (Tin Prtenjak)

Moja mama
 raduje se ljetu
 jer uživa
 u svakome cvijetu.
 (Katarina Lojen)

Moj pas

Moj pas zove se Simba. Vrsta je zlatnog retrievera. Dlaka mu je duga i kovrčava. Bijel je i malo žučkast po leđima. Glava mu je bijela s dugim žutim ušima. Oči su mu prekrasne, crne i umiljate kao kod mačka iz Shreka. Bijelim nogama puno brže trči nego mačke. Dugim repom veselo maše kad me ugleda. Zabavan je. Kad ga pustimo s uzice, prvo provjerava ima li mačaka i onda ide za nama do Sutle. Jako voli plivati i mogao bi satima donositi štapove koje mu bacam. Za ljudima koji se voze na biciklima laje, ali kad ga tata pozove, odmah Simba dođe. On je čuvar naše kuće pa time i brani svoj teritorij. Nije mu poznato da to nije samo naša cesta. Kada pada kiša, sav je prljav i mokar. To što je bijel tada mu nije prednost jer od bjeline jako malo ostaje. Mama se često ljuti jer joj kopa po cvjetnjaku, a tatina ljutnja je radi njegovog lutanja.

Ipak, on je meni najljepši, najbolji i najdraži pas na svijetu.

Jana Ulama

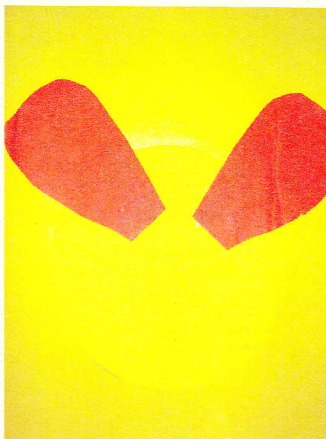
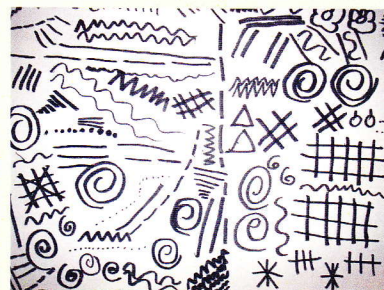
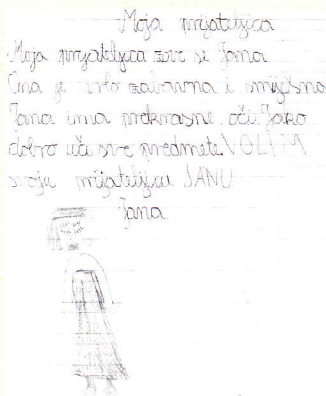
Veselim se petici, novoj haljini, kada idem s prijateljima na izlet i kada idem s mamom, tatom i sestrama na sladoled. Najviše me ipak veseli kada je moja obitelj zdrava. Žalosti me jedinica, bolest prijateljice, kada me mama ne pušta van i kada dobijem puno zadaće. A ipak, najviše me žalosti kada se moram ujutro rano probuditi. Volim sladoled, jesti kolače, a u školi hrvatski i prirodu. A najviše volim učiteljicu!

Dorothea Grmovšek

Prijateljstvo

Prijateljstvo je kada prijatelj pomaže prijatelju napisati zadaću. Prijateljstvo je kada prijatelj posjeti prijatelja u bolnici. Prijateljstvo je kada prijatelji igraju svoje najdraže igrice. Prijateljstvo je to što osjećam prema Ivanu.

Nikola Žlender

Usamljenost

Mama i tata su radili, a sestra je bila u školi. Bila sam sama doma. Jako mi je bilo dosadno jer se nisam imala s kim igrati. Nisam imala što raditi pa sam uključila televizor. Prebacivala sam s programa na program, ali nije mi bilo ništa zanimljivo. Mislila sam ići do prijateljice Ane. Sjetila sam se da je rekla da mora puno učiti.

Oko mene je sve bilo tiho i pusto. Sjetila sam se knjige „Pale sam na svijetu“. Grozno. Još nije ni jedan sat, a sestra dolazi u dva. Mislila sam da ću umrijeti od dosade. A onda: „Kuc, kucl“. Pomislila sam da je mama. Otvorila sam vrata. Bila je susjeda. Donijela mi je kolače koje baš i ne volim. Otišla je. Već su bila dva sata, a nikako da dolaze. „Ding, ding“. Na vratima se napokon pojavila moja sestra. Odmah sam bila sretnija i nestao je onaj grozan osjećaj usamljenosti. Više nisam bila kao Pale u svojem snu.

Mia Harapin

Čokolada

Čokolada, čokolada, tako fina tako slatka, najbolja je meni u svako doba dana. Kada uzmem čokoladu, bila ona mliječna s lješnjacima cijelim ili mljevenim moja usta jedu dok cijelu ne pojedu. Kada nema čokolade, srce me zaboli i onda se sjetim da ima i nutele, tog slatkog grijeha. Uzmem žlicu i jedem. Jedem dok mama ne vidi. Uzme mi i kaže: „Nemoj toliko čokolade jesti! To ti nije zdravo! I trbuh će te zaboljeti!“ Ja znam da ona nije u pravu. Čokolada je za djecu najbolja hrana. Čokolada, čokolada, tako fina, tako slatka.

Leon Lojen

Dernjava

Moji me roditelji odgajaju već punih deset godina. Jako me vole. No ipak, često viču na mene. Govore da je to za moje dobro. I ja isto njih volim, a ne vičem na njih. A volim i svog mlađeg brata. Mislim da se i on malo previše dere na mene. Po njihovom, to deranje je za moje dobro. Ako je tako, onda ću zaista biti jako, jako dobra.

Istinita je priča da sam dobila dvije jedinice. Mučilo me to jako, a najviše zbog toga što to nisam rekla roditeljima. Bojala sam se. Nadala sam se da ću to riješiti sama i da oni neće doznati. Ali, prevarila sam se. Mama je naravno, morala to saznati. Pitala me zašto joj nisam rekla. Počela sam plakati. I u nastavku, uz deranje, jako sam puno i učila.

I, dogodilo se i to! Prvo sam ispravila jedinicu iz njemačkog. Dotrčala sam doma. Naravno, mama se prepala da se nije nešto dogodilo, bila je presretna, ali uz dernjavu, zašto tako skačem.

Ispravila sam i engleski. Sada je sve postalo super. Deranja naravno da ima, ali smo svi sretni. I nisam više dobila jedinicu. Izvukla sam pouku. No, deranje nije prestalo. Uvijek ima razloga za deranje, ako to daje rezultat! Ha, ha, ha,

Lucija Škreblin

Moja majka

Ponekad se pitam kako bi bilo bez majke. Život bez nje ne mogu zamisliti. U najtežim i najljepšim trenucima, ona je uz mene.

Svake godine dajem sve od sebe za Majčin dan i Dan žena kako bih je razveselio. Lijepa je. Ima dugu smeđu kosu. Njeno lice krasi dva smeđa oka i široki osmijeh. Mršava je i visoka. Voli crvenu i plavu boju pa je često njena odjeća u tim bojama. Dobra je i brižna majka, puna ljubavi i nježnosti koju ja najviše osjećam.

Poželio bih svima da provedu bar jedan dan s njom, jer ona je, vjerujte mi, najbolja mama na svijetu.

Goran Tomljenović

Od svih naših moći ljubav je najveća

Moja obitelj i nije tako velika. Ja najviše volim mamu, sestru i tatu.

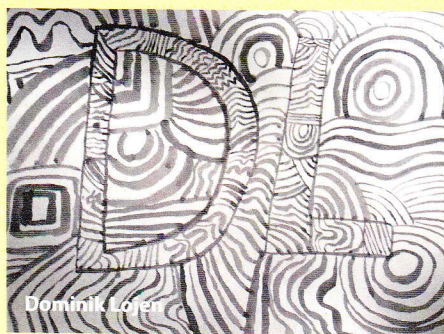
Moja mama je srednje visine i ima smeđu kosu. Ona je jako nervozna jer ima puno briga. Jako je dobra, poštena i pravedna majka. Za sebe nema baš vremena jer puno radi i brine se za mene i sestru.

Sestra ima jako dugu kosu i malo je viša od mene. Svaki dan uči po par sati jer želi postati pravica, a pravici moraju biti dosta brbljavi, a to ona i je, tako da mislim – ona bi mogla uspjeti.

Moj je tata bio dobar čovjek. Nosio je naočale za vid i nije baš bio visok. Bio je dobar otac, a ja sam ga volio najviše na svijetu jer mi je sve dopustio i malo me i razmazio. Kupio mi je motor i puno lijepih stvari. S njim mi je bilo najljepše jer me vodio na lijepa mjesta i puno lijepih stvari sam vidio s njime.

Išli smo na more i bili par dana. Moj tata je krenuo na more sa motoristima. I, dojavili su da je tata poginuo. Moj je tata bio motorist i htio je s motoristima doći na more u naš apartman, ali je poginuo.

Ja sam ispitivao zašto, ali odgovora nije bilo. I onda sam doznao da moj tata spava s anđelima. Moj tata je poginuo, ali me on i dalje voli jer ja u to vjerujem.

Dominik Loper

Luka Starešina

Haiku poezija – pokušaji

Traje zimska noć.
Vjetar donosi snijeg,
pahulje lete.
(Ivančica Žarković)

Ljetno popodne,
ležim u sjeni
mirisne jabuke.
(Luka Starešina)

Duga na nebu.
Sjaj u svim bojama sad
Pozdravlja sunce.
(Iva Broz)

Zimska tiha noć
bijela je kao snijeg
nigdje zvijezda.
(Nina Lazar)

Edi Storjak

Dar

Dolazi vrijeme darivanja, čemu se svi raduju. I stari i mladi, i mali i veliki, svi nešto priželjkuju. Svatko je sretan kada dobije neki dar. Nije bitno je li malen ili velik, važno je da ga daruješ od srca.

Djeca priželjkuju igračke i slatkiše, a odrasli neku sitnicu kao znak pažnje i raduju se da se netko sjetio i njih. Ponekad se darovi razmjenjuju u obitelji, pa otac pokloni nešto majci, brat sestri, a momak djevojci.

Mislim da je bolje nekog darivati i usrećiti, nego li samo očekivati dar. Za ovaj Božić svojoj majci ću pokloniti puno veselja i ljubavi. Sestri dan bez gnjavaža. Baki pomoć oko pečenja kolača. Tati ću pomoći očistiti snijeg, a stvarno bih želio da ta pomoć bude velika, jer bi tada sigurno bilo snijega u izobilju. Tako bih se do mile volje mogao sanjkati po našem brijegu i imati besplatnog uživanja koliko mi srce želi, što bi također bio lijep dar.

Edi Storjak

S razrednikom Nenadom Sušecom

Ove godine naš je razred bio na terenskim nastavama. U Zagrebu smo obišli ZOO i u Kazalištu „Žar ptica“. Gledali smo predstavu „Lažeš, Melita“. Ugodno smo se proveli i proveselili. Predstava je bila zabavna, a u ZOO-u smo pogledali životinje, koje smo već gledali nekoliko puta, ali je to uvijek iznova zanimljivo.

Na drugoj terenskoj nastavi bilo je isto jako zanimljivo. Posjetili smo samostan „Karmel“ u Mariji Bistrici.

Uz kokice u školskom kinu pogledali smo film „Koko i duhovi“. Odličan je to film, malo zastrašujuć ali jako zabavan. Na Sljemenu smo uživali u prekrasnom pogledu na naše Hrvatsko zagorje. Nema ljepšeg kraja na svijetu. Veselimo se i odlasku u Varaždin a to je naš sljedeći put, gdje ćemo imati isto mnogo sadržaja, kako za naučiti, tako i uživati.

Haiku poezija

Ljetni šeširić
izgubio se među
zlatom valova.
(Veronika Lončar)

Snijeg me veseli,
a još više snjegović
koji samo mirno stoji.
(Ines Grmovšek)

Pahulje lete
kao male snjeguljice
veselo plešu.
(Dario Raškaj)

Proljetno jutro
Lijepo je i toplo.
Trčim livadom.
(Antonio Broz)

Ruke mi hladne,
blista bijela pahulja
na tankom šalu.
(Leonarda Bat)

Proljetno jutro
veselo je i i budi
cijeli svijet.
(Luka žlender)

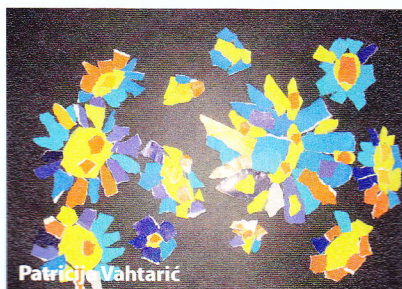
Leonarda Bat

Ivano Zagrebec

Dario Raškaj

Patricije Vahtarić

Proljetno jutro.
Sunce me miluje,
tulipan cvjeta.
(Patricia Vahtarić)

Jesen je,
drva su gola,
kiša pada,
škola počinje.
(Mateo Krajcar)

Dan zaljubljenih
Tog jutra,
Jedan je dječak
Ubrao cvjetić žut
Tamo dolje uz put
Pa ga tiho i sramežljivo
Da ga nitko ne bi vidio
Stavio Sari u kaput.
(Luka Žlender)

Proljetno jutro
sunce sije,
a jorgovan cvate uz put.
(Antonio Iveković)

„I danas je moguće da netko od nas ima svoje zaštitničko stablo u čijem hladu leži i sanjari, pretvoren časkom u pjesnika...“

Ti i ja

Oblaci plove nebom.
Nebo je modro.
Zlatno sunce sjaji po cijelom svijetu.
Sretna sam!
Tvoje oči sjaje poput dva dragulja.
Gledam u nebo puno zvijezda.
Sanjam o tebi.
Sanjam o našem susretu.
Sretna sam jer te imam.
Sretna sam jer ljubav postoji.

Lorena Jagarić VI. r

Ljubav

Dan je sunčan, nebo je modro,
plovim mirnim morem.
Čamac se ljulja, a ja sanjarim.
Na nebu oblaka nema,
samo sunce zlatno sja.
Tvoje oči poput dva dragulja
sjaje od ljubavi.
Gledam te i
sretna sam.

Danijela Orlović, VI. razred

Bor

U središtu mog vrta stajao je visok, zelen bor. Imao je velike razgranate grane.

Ljeti sam ležao u njegovoj sjeni, skrivajući se od žege. To drvo je meni jednom spasilo život.

Jednog lijepog jutra igrao sam se na dvorištu sa psom. Susjedov oštar pas lajao je na mene. Najednom se otkinuo s lanca i potrčao prema meni. Popeo sam se na bor, tako da pas nije mogao do mene.

Zahvalio sam stablu, a ono meni odgovori: „I drugi put“. Sav sam se naježio i uplašio: „Moj bor govori?“, pomislih. „Jesi li to ti rekao?“ upitam drvo. „Jesam“ odgovori. I zaista, drvo je govorilo. Dugo sam s njim razgovarao, dok nije pala noć.

Sve sam ispričao mami, a ona se samo nasmiješila. Svaki dan bio sam s tim drvetom. S njim sam odrastao u pravog dječaka, a ono je raslo sa mnom. Susjed je nagovorio mamu i tatu da poruše bor jer je rastao kraj njegove trešnje pa ju je sakrivao od sunca. Pokušavao sam ih spriječiti, ali nisam uspio. Posljednji put sam popričao s drvetom i pozdravio se s njime. Otišao sam u sobu i gorko zaplakao. Kada sam čuo zvuk pile, jastukom sam se pokrio po glavi.

Kad sam izašao van, bora više nije bilo. Ostala je još samo pokoja iglica, panj i piljevina.

Od tada svaku noć sanjam bor i pričam s njime. On nikada neće otići, zauvijek će ostati u mom srcu.

Luka Kodrnja

Utjeha stabla

Jednog lijepog dana šetala sam livadom. Bila sam nekako sjetna, tužna, kao da nigdje ne mogu naći mir.

Odjednom se usred livade stvorilo jedno stablo. Veliki stari hrast. Jao, ogroman je. Sjela sam ispod stabla na njegovo korijenje, koje je pustio kroz duge godine svoga života. Počela sam razmišljati o svemu. U glavi su mi se misli rojile. Začuh neki glas kako govori: „Pa to sam ja“. Tako sam se smirila u naručju hrasta da sam mu počela pripovijedati svoje misli. Ne znam koliko je vremena prošlo, ali u daljini je već sunce zalazilo.

Osluškiivala sam šuštanje lišća i uistinu se osjećala kao da ja i hrast razgovaramo. Zagrlilo me svojima granama i šapatom me tješio.

Ustala sam i nekako laganija uputila se kući. Još i danas se rado družim sa svojim prijateljem – hrastom.

Ivona Drobac

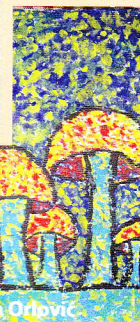
U zagrljaju stabla

Postoji jedno staro stablo u dvorištu moga djeda.

Usred voćnjaka ponosno je i tiho. Oko njega sve mlade, glatke, lepršave voćke. One sramežljivo rode obilno svake druge godine. Ali, nitko nije kao ova stara, izborana, kvrgava jabuka. Stoi hrabro kao da priča priču o davnim vremenima, o ratovima i dugim zimama, o brojnim životinjama i ljudima. Stabla uvijek pričaju, dok im listovi lepršaju na vjetru, a kao da šute kad kiša pada. Mojoj staroj jabuci grane su smežurane i umorne od plodova, od godina, od hladnih zima, od rada i od umora. Proljećima jabuka ponosno cvate i kao mlada dama veselo se ukrašava bijelim cvjetovima. Strpljivo podnosi škakljanje vjeverica, zujanje pčela, cvrkut ptica, mijaukanje mačaka, lajanje pasa.

Kad bi grane pričale, bio bi to najbolji roman ikada ispričan.

Laura Ulama

Dorothea Iveković

Muj kraj

Na bregi je hiža drvena.
Okolo je hosta zelena.
Nad hostoj črni oblak.
Vu nizini teče bistri potok.

A kad leto dojde,
onda se na Soklu pojde.
Na Sokli se skupiju stari i mladi,
jer saki se rad vu vodi ohladi.

Po travniki zujiju čebele.
Vu vočjaku su jabuke zrele.
Na ivah traktori brniju.
V trsji grozdi zoriju.

Tu rad živim,
i sakomu se danu veselim.
Zagorje je muj rodni kraj,
vu njem mi najdraža reč je kaj.

Petar Antolić

Najslajši kaj

Kaj v mojem sercu leži,
najslajši kaj
v moji duši spi.
navek je tuj,
navek tuj sedi
i v moj zeleni breg
gizdavi gledi.
Najslajši kaj,
ti svojom skrbi
nas navek umivaš,
ti me mojem Zagorju
navek porivaš.
Najslajši kaj,
ti v mojem sercu
navek počivaš.

Matija Penezić

Kaj vu srcu mom

Kraj je moj pun zelenih bregov
a pod bregom stara je hiža,
jasno se vidi z brega na breg.
Vu gaju gde ftići milo popevaju
utihne celi svet.
Srce moje jače tuče,
radost me greje,
celoga me prožima,
usta veselo zборе:
„Kaj vu srcu mom!“

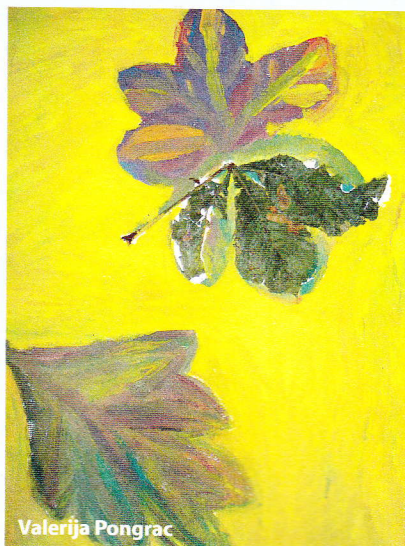
Lovro Prtenjak

Nikolina Glogoški

Nikoline Blažičko

Valerija Pongrac

Zagorje

Moj dom Hrvatsko zagorje se zove
nekaj je najljepše kaj moje oči videti vole.

Zagorje moje malo, med zelenim
bregecima spiš ti,
med najljepšim rožicama snivaš si.

Tebe budiju ftičeki mali,
kak bakini kokoteki kaj su se rano stali.

Dvorišta nam čuvaju peseki naši,
a retko ki je videti kravicu na paši.

Vu sakem vrtu najdeju se jabuke črljene,
a kam god da poglediš, vidiš gorice
zelene.

Na goricah klet do kleti stoji,
a grojzde vu trsju na sončeku zri.

Zagorje moje, ti lepo i drago si
i navek vu srcu ostalo buš mi.

Lucija Pirš

Draga Jelena

Pišem ti jer mi nedostaješ. U
mom životu nikada nisam vidio ljepše
djevojke od tebe. Svakim danom se kajem
što sam te uvrijedio. Ne znam što me je
tjeralo od tebe. Zašto sam bježao od
tvojih rumenih usana i zavodljivog
osmjeha na tvom licu? Sve na svijetu bih
dao da mi se pruži prilika da provedem
barem jednu minutu s tobom, ako ne
minutu, barem nekoliko sekundi. Svoj
život bih dao da te dotaknem. Otkako
sam pobjegao od tebe, život mi je posve
crn. Sve što vidim je loše, cijeli svijet je
pun mržnje. Jedina nada da opet postane
svjetlo sve što vidim je da mi se vratiš, jer
bez tebe ja sam osušeno lišće. Ako je za
nas kraj, želim ti uspješan život i puno
sreće i radosti.

Voli te Petar

Samo srcem čovjek dobro vidi, bitno je očima nevidljivo

Živimo u vremenu u kojem je svima stalo do izgleda, mišljenja drugih, do lako zarađenog novca....Zaboravljamo na prijateljstva, na sreću i ispunjenost koju nam pruža provedeno vrijeme s dragom osobom.

Ne biramo prijatelje po karakteru, već po količini novca na računima ili u novčaniku. Sudimo čovjeka po izgledu. Ne vidimo njegovu dušu, njegovo srce. Ne vidimo njegovu sreću ili tugu, nego njegov džep. Ne slušamo njegove tople riječi koje nas tjeraju na plač, već sami zaključujemo da ga ne želimo kraj sebe.

I mene svi vide na pogrešan način. Ponekad pomislim: „Zar nitko ne vidi moju osobnost, moju želju za pružanjem pomoći?“ Kroz život mi je prošlo samo nekoliko osoba koje su istinski, duboko i bez straha pogledale u moje oči i rekle: „Imaš srce, imaš dušu, imaš ljubavi za svakoga.“

Zašto ne priznajemo kad griješimo? Zašto smo hladni i bezosjećajni? Zašto ne možemo reći istinu? Ništa nije toliko loše da bi bilo sklono mojoj mržnji, ali ne volim osuđivanje čovjeka koji izgleda loše. Trebali bismo zaviriti u svoje srce, pronaći način da njime gledamo svijet. Mi vidimo prelijepo Božje djelo, naš svijet, očima, no slijepi ga vide srcem. Oni ga osjećaju. Miris procvale lipe, svježinu kiše, propupalu ružu koja se raduje suncu, osjećaju svako zrno pijeska u pustinji, svaku kap vode na moru. Jer oni na svijet gledaju srcem punim ljubavi. Raduju se jutru i noći, suncu i kiši. Znaju za tugu, ali cijene ljubav.

Možda bismo i mi ponekad trebali biti poput slijepih. Oči su dar kojim vidimo lijepo, a srce je dar kojim vidimo dobrotu.

Ana Maria Orlović

OPRAŠTAMO SE, OPRAŠTAMO SE I VELIKIM KORACIMA ODLAZIMO U SVIJET

Sjećanja, samo će ona ostati kada zazvoni zvono zadnjeg sata, kada sve utihne, a emocije preplave naša srca. S tugom ćemo gledati školu s kojom smo dijelili i dobro i zlo osam godina. U kojoj smo učili kako živjeti i upoznati ovaj svijet, kako pomoći ljudima i sebi samima.

Sada na kraju školske godine isplivale su na površinu različite ludorije koje smo radili skrivajući se od učitelja i misleći da za to nitko ne će doznati. Prve ljubavi obilježile su također naše školovanje. Ozarena mlada lica, puna zaljubljenih pogleda, kao da su žudjela za pogledom simpatije. Svađe, podsmjesi, ruganje. To je ono ružno i tužno, što je bilo u školi, ali i to prava prijateljstva trebaju proći, jer kao što se kaže: „Što te ne ubije, učini te jačim“, pa je tako bilo i s nama. Cedulje s imenima u koje se zaljubljujvalo znale su kružiti razredom, tražeći pravu osobu kojoj pripada. A zatim su služile kao uspomena na ljubav, te su bile skrivene u knjizi, da ih netko ne bi našao i smijao se našoj osobnosti. Ali, mi smo samo djeca. Djeca pred kojima je put u novi život kojim moramo osigurati život. Sva će nas sjećanja pratiti u životu, uvijek ćemo se sjećati nečeg lijepog iz osnovne škole.

Učenje, ispiti. To je isto dio sjećanja, bila ona ružna ili lijepa. Na ispitima su se vidjeli pravi prijatelji. Oni koji pomažu i skrivaju prijateljeva pomagala, samo da drugi učenik ne bi dobio lošu ocjenu. Ispisane ploče skrivaju našu prošlost, igru, zaljubljenost, neznanje, nesigurnost. Ali, skrivaju i ono najljepše, ljubav. Ljubav kojom smo doticali srca svakog učitelja i učenika ove škole. Dobrota, kojom smo izgradili povjerenje u nekoga i oni u nas. Vjeru, kojom se nadamo da će sutra biti bolji dan.

A sada otvaramo oči i vraćamo se u sadašnjost. Moramo dobro pogledati svoje prijatelje i prijateljice koji nas prate iz dana u dan već osam godina. Da, sjećanja će ostati i pokoje zaljubljeno ime, ispisano korekturom na klupama učionica. A mi odlazimo...

Tena Šuto

Omiljeni put

Zna se koje mjesto nama pripada

HRVATSKI JEZIK LISTOPAD MATEMATIKA

JEZIK

Intencija
Glagoli
Pridjevi
Upravljeni i neupravljeni govor
Jezično izražavanje
Pripovijedanje
Izražajno otanje
Znaničevost
Uspoređivanje teme u poezi i prozi
Klasika: Iliada, Odissea, Eneida, Ljudek, grica
Savremeni: Dječji dnevnik, Dječji dnevnik, Dječji dnevnik
Klasika: Iliada, Odissea, Eneida, Ljudek, grica
Savremeni: Dječji dnevnik, Dječji dnevnik, Dječji dnevnik
Personifikacija
Dječji tekstovi
Lektira
Medijska kultura
Usporedba filma s književnim djelom

PRIRODA I DRUŠTVO
BREŽUJKASTI KRAJEVI REPUBLIKE HRVATSKE

a) Prirodno zemljopisni uvjeti brežujkastih krajeva
b) Gospodarstvo brežujkastih krajeva RH
c) Naseља brežujkastih krajeva RH
d) Povijesno i kulturne znamenitosti brežujkastih krajeva

Brojevi do milijun
Dekadske jedinice i mjesna vrijednost znamenke
Uspoređivanje brojeva do milijun
Pisano zbrajanje i oduzimanje u akupu brojeva do milijun

TJELESNA I ZDRAVSTVENA KULTURA

FRANJANJA
1. Gledanje knjige...
2. Gledanje...
3. Gledanje...
4. Gledanje...
5. Gledanje...
6. Gledanje...
7. Gledanje...
8. Gledanje...
9. Gledanje...
10. Gledanje...
11. Gledanje...
12. Gledanje...
13. Gledanje...
14. Gledanje...
15. Gledanje...
16. Gledanje...
17. Gledanje...
18. Gledanje...
19. Gledanje...
20. Gledanje...
21. Gledanje...
22. Gledanje...
23. Gledanje...
24. Gledanje...

LIKOVNA KULTURA

Oblikovanje na plohi - crtanje
TOČKA I CRTA - Crte prema značenju
Oblikovanje na plohi - slikanje
POVRŠINA - lektura
Primijenjeno oblikovanje-dizajn
POVRŠINA - kompozicija, rekompozicija
Primijenjeno oblikovanje-dizajn
VOLUMEN I MASA U PROSTORU - lektura i slikanje
Glazbena i grafička igra - glazbena

SAT RAZREDNOG ODJELA

Gdje i kako pronaci informacije
Rastemo i razvijamo se
Dan kruha
Susjećanje i samopoštovanje
Svjetski dan štednje

ENGLJSKI JEZIK

NJEMAČKI JEZIK

GLAZBENA KULTURA

VJERONAUK

Svjetski dan kruha

Kod Matije Gubca

Radimo i u prirodi

*Naoružani u borbi
za bolji okoliš škole*

List su svojim prilozima pomogli:

Anica Hlaban, učiteljica u mirovini

Marijan Pasarić, bivši učenik Škole,
danas poslovni čovjek u Celju

Duni, Kumrovec

Hostel, Kumrovec

Mehurček, Risvica

Tisak Da-Da, Velinci

Vag-Toni, Razvor

Strojna obrada metala Kodrnja,
Zagorska Sela

Vrelej, Klanjec

Trgodes, Desinić

List su stvorili svojim radom i
zalaganjem:

Učenici i učitelji
Osnovne škole Josipa Broza Kumrovec

Grafička obrada i tisak:
Darko Pečnik (bivši učenik Škole)
Tisak Da-Da

Glavni urednik:
Branko Pratengrazer, učitelj savjetnik

List potpisuje:
Ravnateljica OŠ Josipa Broza Kumrovec
Željka Töpfer